

przepisu wyłącznie z uwagi na fakt, że rzeczony podmiot nie posiada zezwolenia umożliwiającego mu oferowanie takich zakładów osobom znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę, lecz posiada wyłącznie zezwolenie na oferowanie takich usług osobom znajdującym się poza rzeczonym terytorium.

- 2) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że jeżeli na szczeblu regionalnym ustanowiony został monopol państwowy w dziedzinie zakładów sportowych i loterii, którego celem jest przeciwdziałanie zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami i zwalczanie uzależnienia od gier i jeżeli jednocześnie sąd krajowy stwierdza:

— że inne rodzaje gier losowych mogą być prowadzone przez podmioty prywatne posiadające zezwolenie, oraz

— że w odniesieniu do innych rodzajów gier losowych nie objętych rzeczonym monopolem i odznaczających się ponadto wyższym potencjałem uzależniającym niż gry objęte tym monopolem, właściwe władze prowadzą politykę ekspansji w zakresie oferty, mogącą wpływać na rozwój i stymulację działalności w zakresie gier, w szczególności w celu maksymalizacji wynikających z tej działalności dochodów;

rzeczony sąd krajowy może w uzasadniony sposób przyjąć, że taki monopol nie jest odpowiedni do zagwarantowania realizacji celu w jakim został on ustanowiony, przyczyniając się do ograniczania okazji do gry i działalności w tej dziedzinie w sposób spójny i systematyczny.

Okoliczność, że gry losowe będące przedmiotem tego monopolu i te inne rodzaje gier losowych, należą w przypadku pierwszych, do kompetencji władz regionalnych i w przypadku drugich, do kompetencji władz federalnych, jest pozbawiona w tym względzie znaczenia.

- 3) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że jeżeli w państwie członkowskim ustanowiony został system uprzednich zezwoleń administracyjnych w odniesieniu do oferty na niektóre rodzaje gier losowych, taki system, który stanowi odstępstwo względem swobody świadczenia usług zagwarantowanej w rzeczonym przepisie może spełniać wynikające z niej wymogi, wyłącznie jeżeli jest oparty na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i znanych wcześniej kryteriach, zakreślających ramy uznania władz krajowych tak, by nie mógł on być stosowany w sposób arbitralny. Ponadto każdej osobie, której dotyczy restrykcyjny przepis oparty na takim odstępstwie musi przysługiwać możliwość skorzystania ze skutecznej sądowej drogi odwoławczej.

- 4) Wykładni art. 49 WE należy dokonywać w ten sposób, że przepis krajowy, który zakazuje organizacji publicznych gier losowych oraz pośrednictwa w nich za pomocą Internetu w celach przeciwdziałania zachętom do nadmiernych wydatków związanych z grami i zwalczania uzależnienia od gier, a także ochrony małoletnich, może być co do zasady uznany za odpowiedni do osiągnięcia takich zgodnych z prawem celów, nawet jeśli oferowanie takich gier jest dozwolone za pośrednictwem bardziej tradycyjnych środków. Okoliczność, że takiemu zakazowi towarzyszy przepis przejściowy, taki jak będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym nie może pozbawić rzeczonego zakazu takiego charakteru.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 września 2010 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Linz — Austria) — postępowanie karne przeciwko Ernstowi Engelmannowi

(Sprawa C-64/08) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Uregulowanie krajowe ustanawiające system koncesji na prowadzenie gier losowych w kasynach — Otrzymanie koncesji zastrzeżone jedynie dla spółek akcyjnych z siedzibą na terytorium krajowym — Udzielenie wszystkich koncesji przy całkowitym braku postępowania przetargowego)

(2010/C 288/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landesgericht Linz

Strona w postępowaniu karnym przed sądem krajowym

Ernst Engelmann

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landesgericht Linz — Wykładnia art. 43 WE i art. 49 WE — Uregulowanie krajowe zakazujące, pod groźbą sankcji karnych, prowadzenia gier losowych w kasynach bez uzyskania koncesji udzielanej przez właściwe władze, zastrzegające jednak możliwość otrzymania takiej koncesji, o okresie ważności maksymalnie 15 lat, wyłącznie dla spółek akcyjnych z siedzibą na terytorium krajowym, które nie mają oddziałów w innych państwach.

Sentencja

- 1) Artykuł 43 WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, które zastrzega prowadzenie gier losowych w ośrodkach gier wyłącznie dla podmiotów z siedzibą na terytorium tego państwa członkowskiego.
- 2) Obowiązek przejrzystości wynikający z art. 43 WE i 49 WE a także z zasad równego traktowania i niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową sprzeciwia się udzieleniu wszystkich koncesji na prowadzenie ośrodków gier na terytorium państwa członkowskiego, przy całkowitym braku postępowania przetargowego.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, UPS Europe NV/SA, Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-399/08 P) (¹)

(*Odwołanie — Artykuł 87 WE — Pomoc przyznana przez państwa członkowskie — Środki przyjęte przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Deutsche Post AG — Artykuł 86 WE — Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym — Rekompensata dodatkowych kosztów poniesionych w związku z prowadzeniem polityki sprzedaży ze stratą w sektorze usług doręczania paczek w systemie „od drzwi do drzwi” — Istnienie korzyści — Metoda weryfikacji wykorzystywana przez Komisję — Ciężar dowodu — Artykuł 230 WE — Zakres kontroli sądowej*)

(2010/C 288/15)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Kreuzschitz, J. Flett i B. Martenczuk, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Deutsche Post AG (przedstawiciel: J. Sedemund, Rechtsanwalt), Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (przedstawiciel: R. Wojtek, Rechtsanwalt), UPS Europe NV/SA (przedstawiciel: E. Henny, advocaat), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i B. Klein, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 lipca 2008 r. w sprawie T-266/02 Deutsche Post przeciwko Komisji, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji 2002/753/WE z dnia 19 czerwca 2002 r. w sprawie środków przyjętych przez Republikę Federalną Niemiec na rzecz Deutsche Post AG (Dz.U. L 247, s. 27) uznającej pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazującej jej odzyskanie — Rekompensata dodatkowych kosztów poniesionych w związku z prowadzeniem polityki sprzedaży ze stratą w sektorze doręczania paczek w systemie „od drzwi do drzwi” — Naruszenie art. 86 ust. 2 i art. 87 ust. 1 WE, art. 230 WE, a także art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości — Stwierdzenie nieważności bez ustalenia konkretnego błędu w argumentacji Komisji uzasadniającej sporną decyzję — Brak uzasadnienia w zakresie podnoszonej niezgodności z prawem metody zastosowanej przez Komisję w celu stwierdzenia istnienia bezprawnie przyznanej pomocy

Sentencja

- 1) *Odwołanie oraz odwołania wzajemne zostają oddalone.*
- 2) *Komisja pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Deutsche Post AG w ramach odwołania głównego.*
- 3) *Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV i UPS Europe SA pokrywają własne koszty poniesione w związku z odwołaniem głównym.*
- 4) *Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV i UPS Europe SA pokrywają własne koszty poniesione w związku z odwołaniami wzajemnymi.*
- 5) *Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 301 z 22.11.2008